

Sygn. akt III AUa 1151/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górską (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2014 r. w Szczecinie

sprawy B. S.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 października 2013 r. sygn. akt VII U 2755/12

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

SSO del. Beata Górską SSA Jolanta Hawryszko SSA Zofia Rybicka – Szkibiel

Sygn. akt III AUa 1151/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 września 2010 roku Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., na podstawie

art. 15b w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity ogłosz. w Dz. U. z 2013r., poz. 667, ze zm.) – zwaną dalej policyjną ustawą emerytalną - w związku z otrzymaną z Instytutu Pamięci Narodowej informacją nr 6159/2010 z 29 lipca 2010 roku, ponownie ustalił ubezpieczonemu B. S. wysokość należnej mu policyjnej emerytury.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego ubezpieczony wniósł o jej uchylenie w zakresie przeliczenia świadczenia emerytalnego według wskaźnika 0,7%, w miejsce dotychczas wynoszącego 2,6 %, za okres od 1 kwietnia 1982 roku do 1 lutego 1990 roku, z uwzględnieniem dwóch okresów, tj.:

- a. od czerwca 1982 roku do 15 września 1982 roku, kiedy odbywał dzienny kurs chorążych w (...) w L. ,
- b. oraz od września 1983 roku do 28 czerwca 1986 roku, kiedy odbywał studia dzienne w (...) w L..

Ubezpieczony podniósł, że jego pobyty w charakterze słuchacza na kursie i na studiach w L. nie mogą być uznane za okres służby i tym samym przeliczone według niższego wskaźnika wynoszącego 0,7%.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości i podniósł, jak w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 2.10.2013 roku zmienił zaskarżoną decyzję ustalając, że od 1 października 2010 r. okres służby ubezpieczonego od 16 czerwca do 15 września 1982 r. i od 1 października 1983 r. do 26 czerwca 1986 r. dla celów emerytalnych powinien być liczony wskaźnikiem podstawy wymiaru emerytury wynoszącym 2,6 % (pkt I wyroku), a nadto umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (pkt II orzeczenia).

Z ustaleń Sądu I Instancji wynika, że w okresie od 16 czerwca do 15 września 1982 roku B. S. odbywał w Wyższej Szkole (...) w L. specjalny kurs operacyjny służby bezpieczeństwa. Od 1 października 1983 roku do 26 czerwca 1986 roku odbywał wyższe studia zawodowe w Wyższej szkole (...) w L., na kierunku prawno-administracyjnym oraz ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z 7 lutego 2005 roku ubezpieczony B. S. nabył prawo do emerytury policyjnej na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Do wysługi lat obliczonej do celów emerytalnych uwzględniono okres:

- zasadniczej służby wojskowej od 27 października 1978 roku do 27 grudnia 1978 roku w wymiarze 2 miesięcy i 1 dnia,
- służby w Policji od 28 grudnia 1978 roku do 15 grudnia 1990 roku w wymiarze 11 lat, 11 miesięcy i 18 dni,
- służby w UOP w okresie od 16 grudnia 1990 roku do 28 czerwca 2002 roku w wymiarze 11 lat, 6 miesięcy i 14 dni,
- służby w UOP w okresie od 29 czerwca 2002 roku do 16 stycznia 2005 roku w wymiarze 2 lat, 6 miesięcy i 18 dni,

Emerytura z tytułu wysługi wyniosła 69,47 % podstawy jej wymiaru, tj. 3.919,95 zł brutto. Emeryturę podwyższono o 15% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą. Emerytura z tym podwyższeniem wyniosła 4.514,12 zł.

Decyzją z dnia 26 lutego 2010 r. organ rentowy dokonał waloryzacji przysługującej ubezpieczonemu emerytury od dnia 1 marca 2010 r. Wysokość waloryzowanej emerytury wyniosła 4.747,26 zł.

Pismem z dnia 29 lipca 2010 roku „Informacja o przebiegu służby nr (...)” Instytut Pamięci Narodowej – Komisja Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu, przekazał organowi rentowemu informację, że B. S. w okresie od dnia 1 kwietnia 1982 roku do 1 lutego 1990 roku pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mówi art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 roku oraz treści tych dokumentów (Dz. U. 2007 roku, nr 63, poz. 425, ze zm.).

W konsekwencji decyzją z dnia 13 września 2010 roku wysokość emerytury B. S. została ponownie ustalona od dnia 1 października 2010 r.

w ten sposób, że wskaźnik podstawy wymiaru emerytury odwołującego się za okres pracy w organach bezpieczeństwa obniżono z 2,6% podstawy wymiaru do 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby we wskazanym okresie. Ponownie ustalona wysokość emerytury z tytułu wysługi wraz z podwyższeniem, o którym mowa w art. 15 ust. 2, 3, 3a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) od dnia 1 października 2010 r. wyniosła łącznie 53,58 % podstawy wymiaru.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w zakresie wyeliminowania z okresu służby w organach bezpieczeństwa Państwa okresu odbywania przez ubezpieczonego kursu od 16 czerwca do 15 września 1982 roku oraz wyższych studiów zawodowych od 1 października 1983 r. do 30 czerwca 1986 r. w Wyższej Szkole (...) w L. i pozostawania w tym czasie na etatowym stanie słuchaczy tej uczelni.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że z dniem 16 marca 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145), która wprowadziła do ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 67 ze zm.) przepis art. 15b, określający zasady obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 63, poz. 425 ze zm.). Stosownie do treści art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 63, poz. 425 ze zm.) organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są:

- 1) Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego;

- 2) Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego;

- 3) Komitet do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego;

- 4) jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do 14 grudnia 1954 r.;

- 5) instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych;

- 6) Akademia Spraw Wewnętrznych;

- 7) Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza;

- 8) Zarząd Główny Służby Wewnętrznej jednostek wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki;

- 9) Informacja Wojskowa;

- 10) Wojskowa Służba Wewnętrzna;

11) Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego;

12) inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych;

W ust. 3 wskazano, że jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.

Stosownie do treści przepisu art. 15 b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

1) 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990;

2) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4.

W myśl art. 15 b ust. 2 cyt. ustawy przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio.

Sąd Okręgowy podniósł, że z dostarczonej z IPN informacji wynika, że za okres służby ubezpieczonego w organach bezpieczeństwa państwa określonych w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej Instytut uznaje m.in. okres odbycia przeszkolenia oraz okres studiów w Wyższej Szkole (...) w L.. Sąd meriti powziął jednak wątpliwości co do takiej kwalifikacji, gdyż według art. 2 ust. 3 cyt. ustawy jednostkami Służby Bezpieczeństwa w jej rozumieniu są wyłącznie jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu

w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. W związku z dyspozycją ust. 3 art. 2 ustawy powstała wątpliwość, czy rzeczywiście Wyższa Szkoła (...) w L. - dosłownie niewymieniona w katalogu organów bezpieczeństwa państwa - może być zaliczona do tego rodzaju organów w związku z treścią art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy. W świetle bowiem art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej w zw. z art. 2 ust. 3 tej ustawy Wyższa Szkoła (...)

w L. mogłaby być uznana za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 in principio ustawy lustracyjnej, wyłącznie w sytuacji, jeśli była ona instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej oraz jeśli podlegała rozwiązaniu

- jako jednostka Służby Bezpieczeństwa - na mocy art. 129 ust. 1 ustawy o UOP

(art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej). Z analizy aktów prawnych dostępnych z okresu działania Wyższej Szkoły (...) w L. wynika, że (...) w L. z pewnością można uznać za instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej. Uczelnia ta została powołana rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 września 1972 r. w sprawie utworzenia wyższej szkoły oficerskiej resortu spraw wewnętrznych i z rozporządzenia tego nie wynika, że była to jednostka Służby Bezpieczeństwa. Dalej idące wnioski można wyciągnąć z lektury statutu (...) w L., czy też Regulaminu Rady Programowej tejże uczelni. Zgodnie z § 1 wspomnianego statutu uczelnia ta była szkołą wyższą i stanowiła samodzielną jednostkę organizacyjną MSW. Na podstawie powyższych dokumentów można zatem wyprowadzić wniosek, iż (...) w L. była jednostką organizacyjną Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Natomiast odpowiedź na pytanie, czy była także instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa MSW daje dopiero analiza aktów prawnych niższego rzędu, takich jak regulamin rady programowej oraz programu nauczania, z których wynikało, że program studiów jest ma być dostosowany do aktualnych potrzeb i zadań Służby Bezpieczeństwa. Także bloki tematyczne i nauczanych w ich ramach zagadnień wskazują, że cały proces kształcenia, profil i kierunki nauczania wszystkich wskazanych w nim przedmiotów nakierowane były na potrzeby operacyjne Służby Bezpieczeństwa. Nadto,

z opracowań funkcjonariuszy tej uczelni (por. publikacja Wyższa Szkoła (...). Rodowód, powstanie i działalność. Jubileuszowa sesja naukowa 25-26 stycznia 1983), wynika jednoznacznie, że (...) w L. była uczelnią Służby Bezpieczeństwa, która kontrolowała tradycję szkolnictwa SB,

a w szczególności szkół w L. i Ł.. Wskazał również,

że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 września 1972 r. o utworzeniu (...) w L. oraz statut szkoły nie pozostawiają wątpliwości, że była ona instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa w strukturze Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Stwierdzenie, że Wyższa Szkoła (...) w L. była instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej powoduje, że w analizowanym postępowaniu należało dodatkowo przeprowadzić rozważania o możliwości zastosowania do niej art. 2 ust. 3 cytowanej ustawy. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1989 r. w sprawie zniesienia wyższych szkół oficerskich nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych, z dniem 30 września 1989 r. zostały zniesione: Wyższa Szkoła (...) w L. i Wyższa Szkoła (...) w S.. Zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 czerwca 1989 r. w sprawie utworzenia wydziałów zamiejscowych Akademii Spraw Wewnętrznych, z dniem 1 października 1989 r. utworzono Wydział Bezpieczeństwa Państwa w L. i Wydział Porządku Publicznego w S.. Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 1990 r., z dniem 1 października 1990 r. utworzono Wyższą Szkołę Policji z siedzibą w S. i zniesiono Akademię Spraw Wewnętrznych w W.. Zgodnie z § 3 rozporządzenia słuchacze Wydziału Porządku Publicznego ASW z dniem utworzenia Wyższej Szkoły Policji stali się - za ich zgodą - słuchaczami tej Szkoły, a słuchacze Wydziału Bezpieczeństwa Państwa ASW mogli być przyjęci do tej uczelni, jeżeli zostali przyjęci do służby w Policji. Ustawą z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (jednolity tekst: Dz.U. z 1999 r. Nr 51, poz. 526, powoływanej dalej jako ustawa o UOP), z chwilą utworzenia UOP Służba Bezpieczeństwa została rozwiązana (art. 129 ust. 1 ustawy o UOP). Zgodnie z art. 130 w związku z art. 137 tej ustawy, Urząd Ochrony Państwa utworzony został w dniu 10 sierpnia 1990 r. Wyższa Szkoła (...) w L. nie została zatem z mocy prawa rozwiązana z chwilą utworzenia UOP, bowiem została zniesiona ponad 10 miesięcy wcześniej na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1989 r. w sprawie zniesienia wyższych szkół oficerskich nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych. W ocenie Sądu Okręgowego Wyższa Szkoła (...) w L. nie może być uznana za organ bezpieczeństwa państwa

w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 tejże ustawy, gdyż nie stanowiła instytucji centralnej Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, która uległa likwidacji

w momencie powołania Urzędu Ochrony Państwa. Analogiczna ocena prawna charakteru Wyższej Szkoły (...) w L. zawarta zresztą została również w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie [...] Wydziału Karnego z 14 grudnia 2009 r., XVIII K 258/097 oraz w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 18 listopada 2009 r., II AKA 322/09 (LEX nr 563028). W wyroku tym Sąd Apelacyjny wyraził wprost pogląd, że Wyższej Szkoły (...) z L. nie można uznać za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, bo chociaż mieści się ona w katalogu instytucji wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej, to nie odpowiada kryteriom sformułowanym w art. 2 ust. 3 tej ustawy. Oba przywołane orzeczenia sądów lustracyjnych uwzględniały przy tym uchwałę Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2000 r., I KZP 15/00 (OSNKW 2000 nr 7- 8, poz. 61). Sąd orzekający w niniejszej sprawie zwrócił przy tym uwagę, że wprawdzie uchwała Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2000 r., I KZP 15/00 (OSNKW 2000, nr 7-8, poz. 61) nie odnosi się wprost do zagadnienia omawianego w niniejszej sprawie, przedmiotem badania Sądu Najwyższego był bowiem status Akademii Spraw Wewnętrznych, a nie Wyższej Szkoły (...) w L., jednakże zdaniem Sądu wnioski Sądu Najwyższego wyrażone w tej uchwale znajdowały odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że uchwała ta została podjęta w czasie, gdy art. 2 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. nie zawierał w ust. 1 wyraźnego potraktowania Akademii Spraw Wewnętrznych jako organu bezpieczeństwa państwa, natomiast jedynie w pkt 5 przewidywał, że takimi organami są instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. Dopiero w nowej ustawie lustracyjnej art. 2 ust. 1 wymienia już - wśród organów bezpieczeństwa państwa - Akademię Spraw Wewnętrznych (pkt 6). Poza tym w niezmienionym brzmieniu - w obu

tych ustawach - pozostał art. 2 ust. 3 stanowiący, że: „jednostkami Służby Bezpieczeństwa w rozumieniu ustawy są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami”. Pozwala to, zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie na stwierdzenie, że stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z 20 czerwca 2000 r., I KZP 15/00, nadal zachowuje odpowiednią aktualność pod rządami nowej ustawy lustracyjnej z 2006 r. i może być zastosowane do Wyższej Szkoły (...) w L.. W powołanej uchwale z 20 czerwca 2000 r., I KZP 15/00, Sąd Najwyższy przeprowadził analizę przepisów wielu aktów prawnych dotyczących Akademii Spraw Wewnętrznych, jej prawnego charakteru, ustroju oraz trybu powołania i rozwiązania w kontekście sformułowanego w ustawie lustracyjnej kryterium przesądzającego o zaliczeniu tej instytucji (zakwalifikowanej jako centralna instytucja Służby Bezpieczeństwa) w poczet organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu tej ustawy. Jako punkt wyjścia dla analiz Sąd Najwyższy przyjął założenie, że art. 2 ustawy lustracyjnej, określający zakres jej zastosowania, musi być - jako gwarancyjny - interpretowany ściśle. Nie do przyjęcia jest bowiem, aby na skutek rozszerzającej wykładni tego przepisu doszło do ustalenia, że osoba lustrowana, składająca oświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ustawy lustracyjnej, dopuściła się "kłamstwa lustracyjnego", w sytuacji gdy osoba ta dokonała odmiennej, ale możliwej do przyjęcia i węższej interpretacji art. 2 omawianej ustawy. Zdaniem Sądu Najwyższego, wyliczenie zawarte w art. 2 ust. 1 ustawy lustracyjnej z 1997 r. miało charakter wyczerpujący. W związku z tym, podejmując próbę ustalenia, czy praca lub służba albo współpraca osoby lustrowanej mieści się w przedmiotowym zakresie ustawy lustracyjnej, trzeba ustalić, w której kategorii spośród wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1-11 ustawy lustracyjnej mieści się instytucja, w której lustrowany pracował, pełnił służbę albo z którą współpracował. Wyliczenie zawarte w art. 2 ust. 1 ustawy lustracyjnej jest jednak samo w sobie mało precyzyjne, co dotyczy w szczególności pkt 5, który nie wskazuje na konkretne instytucje państwa, lecz posługuje się wymagającymi interpretacji pojęciami zbiorczymi "instytucji centralnych Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" oraz "podległych im jednostek terenowych w wojewódzkich, powiatowych i równo-rzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych". W realiach sprawy rozpoznawanej w 2000 r. przez Sąd Najwyższy zachodziła potrzeba interpretacji tego właśnie pojęcia. Akademia Spraw Wewnętrznych nie mogła być bowiem uznana za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1-4 oraz pkt 6-11 ustawy lustracyjnej z 1997 r. W związku z treścią art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej z 1997 r. pozostawał ust. 3 tego przepisu, który zawierał legalną definicję pojęcia "jednostki Służby Bezpieczeństwa". Według tej definicji jednostkami takimi były te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. W rezultacie dokonanej wykładni Sąd Najwyższy przyjął, że Akademia Spraw Wewnętrznych nie była jednostką (instytucją centralną) Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej. Stwierdzenie, że Akademia Spraw Wewnętrznych nie była jednostką (instytucją centralną) Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej z 1997 r., w zasadzie dezaktualizowało - zdaniem Sądu Najwyższego - potrzebę pogłębiania rozważań w przedmiocie zastosowania do niej art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej. Sąd Najwyższy zauważył jednak, że tryb, w jakim doszło do rozwiązania Akademii Spraw Wewnętrznych, potwierdza tezę, że nie była ona traktowana jako jednostka Służby Bezpieczeństwa w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1990 r. w sprawie utworzenia Wyższej Szkoły Policji oraz zniesienia Akademii Spraw Wewnętrznych (Dz. U. Nr 64, poz. 373) powołano się na art. 3 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (Dz. U., Nr 27, poz. 156), nie zaś na art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa. Akademia Spraw Wewnętrznych nie została zatem rozwiązana z mocy prawa w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej. Zniesienie Akademii Spraw Wewnętrznych nastąpiło z dniem 1 października 1990 r. (§ 1 rozporządzenia z dnia 10 września 1990 r.), nie zaś z chwilą określoną w ustawie o UOP jako chwila utworzenia Urzędu Ochrony Państwa, co nastąpiło po trzech miesiącach od dnia wejścia w życie ustawy o UOP (art. 130 w związku z art. 137 ustawy o UOP), to jest z dniem 10 sierpnia 1990 r.

Nie uszło przy tym uwadze Sądu, że w nowej ustawie lustracyjnej art. 2 ust. 1 wymienia już - wśród organów bezpieczeństwa państwa - Akademię Spraw Wewnętrznych (pkt 6). Mając na uwadze powyższe Sąd zwrócił uwagę, że nie było żadnych przeszkód, aby w ustawie lustracyjnej z 2006 r. obok Akademii Spraw Wewnętrznych umieścić w

art. 2 ust. 1 pkt 6 także (...) w L. oraz ewentualnie inne jeszcze szkoły wyższe resortu spraw wewnętrznych, zajmujące się kształceniem lub szkoleniem funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa. Skoro ustawodawca tego nie uczynił, choć wątpliwości, jakie ujawniły się przy ocenie statusu Akademii Spraw Wewnętrznych były mu znane, można zakładać, że nie traktował przy uchwalaniu ustawy lustracyjnej z 2006 r. Wyższej Szkoły (...) w L. jako „jednostki Służby Bezpieczeństwa” w rozumieniu art. 2 ust. 3 tej ustawy.

Sąd Okręgowy w związku z powyższym, stanął na stanowisku, że odbywanie studiów w tej szkole samo w sobie nie jest równoznaczne z uznaniem słuchacza tej szkoły za funkcjonariusza organów bezpieczeństwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 19.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Okres szkolenia od 16 czerwca do 15 września 1982 roku oraz studiów zawodowych w okresie od 1 października 1983 roku do dnia 26 czerwca 1986 roku

w Wyższej Szkole (...) w L. nie powinien być zatem oceniany jako okres służby w organach bezpieczeństwa Państwa, a tym samym za ten okres świadczenie ubezpieczonego nie powinno być obniżone według zasad przewidzianych w art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Zaskarżona decyzja organu emerytalnego, ustalająca wysokość świadczenia od 1 października 2010 r. w zakresie w jakim organ rentowy przyjął, że okres przeszkolenia oraz studiów w (...) w L. był równoznaczny

z okresem służby w organach bezpieczeństwa, naruszyła więc art. 2 ust. 3 ustawy

z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w sposób określony w punkcie I sentencji wyroku. Wobec natomiast dopuszczalnego cofnięcia odwołania przez ubezpieczonego na rozprawie z dnia 11.09.2013r., w części, tj. co do obniżenia emerytury przy zastosowaniu wskaźnika wynoszącego 0,7% za okres od 1 kwietnia 1982 roku do 1 lutego 1990 roku, z wyłączeniem okresów odbywania przeszkolenia oraz studiów w Wyższej Szkole (...) w L. – co do których ubezpieczony podtrzymał odwołanie - protokół z k. 223, Sąd Okręgowy na podstawie art. 203 § 4 k.p.c., art. 469 k.p.c. i art. 355 § 1 i 2 k.p.c. umorzył postępowanie w tym zakresie, o czym orzekł w pkt II sentencji wyroku.

Z rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji nie zgodził się organ rentowy, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu I. W złożonej apelacji zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 13a ust. 1 i 5, art. 15 b policyjnej ustawy emerytalnej i § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 października 2004r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 239 poz. 2404, ze zm.).

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

w zakresie punktu I. i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący w uzasadnieniu apelacji podniósł, że nie posiada korekty informacji, uzyskanych z Instytutu Pamięci Narodowej, dotyczących przebiegu służby ubezpieczonego za okres 16.06.1982r. - 15.09.1982r. oraz 01.10.1983r. - 26.06.1986r., i tym samym nie było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy niesłusznie więc uznał, że okres służby od 16.06.1982r. do dnia 15.09.1982r. oraz od 01.10.1983r. do 26.06.1986r. należy przeliczyć ze wskaźnikiem na poziomie 2,6 % podstawy wymiaru emerytury.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji w całości. Wskazał, że Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz dokonał prawidłowej oceny prawnej, które to ubezpieczony w pełni podziela. Podkreślił, że Wyższa Szkoła (...) w L., zgodnie z utrwalony orzecznictwem, nie była uznawana za jednostkę Służby Bezpieczeństwa.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, ocena prawna Sądu Okręgowego przyjęta w zaskarżonej części, a zatem w zakresie punktu I. wyroku, okazała się nietrafna. Należy też przyznać rację apelującemu policyjnemu organowi rentowemu, który przyjął w decyzji z dnia 13.09.2010r. zmienioną wysokość należnego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego.

W ocenie Sadu Apelacyjnego, istotną w sprawie okolicznością nie był fakt przeszkolenia, czy ukończenia przez ubezpieczonego studiów w Wyższej Szkole (...) w L., a co za tym idzie, kwalifikacji prawnej i statusu (...) w strukturach resortu spraw wewnętrznych, lecz okoliczność,

że w czasie kursu oraz nauki na studiach ubezpieczony był nadal funkcjonariuszem

w organie bezpieczeństwa państwa. Ze świadectwa służby z dnia 16.01.2005r. wynika, że ubezpieczony pełnił służbę w resorcie spraw wewnętrznych

od dnia 28.12.1978r. do 15.12.1990r. , następnie już w nowych strukturach, tj. w UOP i ABW (k.14). Z informacji dostarczonej przez Instytut Pamięci Narodowej

o przebiegu służby w okresie od 01.04.1982r. do 01.02.1990r. wynika,

że ubezpieczony pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej MO w S., Wydziale (...), na stanowisku młodszego inspektora, a następnie, w okresie

od 01.10.1983r. do 26.06.1986r. był słuchaczem w Wyższej Szkoły (...) (MSW) w L., będąc nadal na etapie podchorążego MO, a po zakończeniu tej nauki, począwszy od dnia 27.06.1986r. pracował w Rejonowym Urzędzie Spraw Wewnętrznych w S. w Grupie (...) (informacja IPN z k. k.26 oraz kopia dyplomu ukończenia studiów, k. 11). Ustaleniu podlega jeszcze chronologicznie zresztą wcześniejszy fakt, choć przyjęty w oparciu o inny dokument, iż ubezpieczony w trakcie służby w KW MO, w okresie od 16.06.1982r.

do 15.09.1982r., przeszedł w Wyższej Szkole (...) w L. specjalny kurs operacyjny Służby Bezpieczeństwa (vide świadectwo ukończenia kursu z dnia 15.09.1982r., k. 59). Po ukończeniu kursu został mianowany na stopień młodszego chorążego MO (rozkaz z k. 12). Po ukończeniu zaś studiów w Wyższej Szkole (...) w L., uchwałą Rady Państwa został mianowany na stopień oficerski, tj. podporucznika MO (vide uchwała z dnia 28.06.1986r., k. 13).

Po ukończeniu studiów ubezpieczony został skierowany do Rejonowego Urzędu Spraw Wewnętrznych w S., (...). Z karty przebiegu służby na k. 64 (85) akt wynika, że ubezpieczony podczas nauki pobierał pobory (uposażenie). Nie ulega zatem wątpliwości, że ubezpieczony w spornych okresach,

tj. podczas nauki w ramach kursu operacyjnego, a następnie trzyletnich studiów wyższych - w Wyższej Szkole (...) w L., był równolegle pełnoprawnym pracownikiem Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej

w S., zatrudnionym na stanowisku młodszego inspektora,

a następnie, po zmianie miejsca służbowego, starszego inspektora (k.26).

Niezależnie zatem od oceny prawnej dotyczącej statusu (...) w L., wysokość należnej ubezpieczonemu emerytury za okresy nauki na kursie w 1982r.

i podczas studiów w okresie od 01.10.1983r. do 26.06.1986r. jest zgodna z art. 15b ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) i tak powinien być orzec Sąd Okręgowy.

Niezależnie od powyższych ustaleń, Sąd Apelacyjny nie podziela argumentów Sądu I instancji co do kwalifikacji prawnej instytucji jaką była Wyższa Szkoła (...) w L.. W tej mierze przekonuje stanowisko Instytutu Pamięci Narodowej, który dysponując profesjonalną kadrą śledczych i posiadając dostęp do dokumentów źródłowych ocenił faktyczną rolę tejże uczelni w strukturach aparatu bezpieczeństwa PRL i zakwalifikował Wyższą Szkołę (...) w L. jako organ centralny Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,

a następnie wydał urzędową informację, że B. S. w okresie od 01.04.1982r. do 01.02.1990r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa,

o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz

o treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007r., poz. 425, ze zm.). Wykładnia przepisów w powyższym zakresie, dokonana przez Sąd Okręgowy była gramatyczna i nie uwzględniała celu wprowadzonych zmian w zakresie wysokości świadczeń należnych byłym funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa. W kontekście rozpoznawanej sprawy nie przekonuje, zaaprobowana przez Sąd Okręgowy interpretacja przepisów dokonana przez Izbę Karną Sądu Najwyższego (uchwała I KZP 15/00). Sąd Najwyższy wyraził wprawdzie pogląd, że Akademia Spraw Wewnętrznych nie była organem SB w rozumieniu art. 2 ust. 5 ustawy z 11 kwietnia 1997 r., jednak sąd okręgowy nie uwzględnił faktu, że uchwała zapadła zanim weszła w życie ustawa z 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Pod rządami ustawy poprzednio obowiązującej Akademia Spraw Wewnętrznych nie była literalnie wymieniona w art. 2 ustawy, stąd też zaistniała konieczność rozstrzygnięcia tej kwestii przez Sąd Najwyższy. Niemniej następcze działanie ustawodawcy

w postaci zamieszczenia Akademii Spraw Wewnętrznych w wykazie instytucji SB (art. 2) wskazuje, że Sąd Najwyższy dokonał wykładni ustawy sprzecznej z intencją ustawodawcy. Skoro zatem Akademia Spraw Wewnętrznych została kategorycznie wymieniona w wykazie organów SB, to należało wnioskować, że także Wyższa Szkoła (...) w L. (bezpośrednia poprzedniczka ASW) powinna być uznana za instytucję centralną SB MSW. Wymaga też podkreślenia, że Sąd Najwyższy rozstrzygał sprawę w Izbie Karnej i na potrzeby postępowania lustracyjnego statuującego odpowiedzialność quasi karną. Procedura karna rządzi się innymi prawami niż cywilna i wymaga bezsprzecznych dowodów, jak też jednoznaczności podstaw prawnych ukarania. Natomiast przedmiotem postępowania w rozpoznawanej sprawie jest wysokość świadczenia z ubezpieczenia społecznego, które to świadczenia według dotychczasowych przepisów były wypłacane w wysokościach niewspółmiernie wysokich w stosunku do wysokości świadczeń należnych

w powszechnym systemie ubezpieczeń społecznych, czyli z FUS. Rozstrzygając w tej sprawie należało przede wszystkim uwzględnić, że ustawa z 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z dnia 13 lutego 2009 r.) została poprzedzona preambułą następującej treści:

Uznając, że system władzy komunistycznej opierał się głównie na rozległej sieci organów bezpieczeństwa państwa, spełniającej w istocie funkcje policji politycznej, stosującej bezprawne metody, naruszające podstawowe prawa człowieka,

stwierdzając, że wobec organizacji i osób broniących niepodległości i demokracji dopuszczano się zbrodni przy jednoczesnym wyjęciu sprawców spod odpowiedzialności i rygorów prawa,

dostrzegając, że funkcjonariusze organów bezpieczeństwa pełnili swoje funkcje bez ponoszenia ryzyka utraty zdrowia lub życia, korzystając przy tym z licznych przywilejów materialnych i prawnych w zamian za utrwalanie nieludzkiego systemu władzy,

uznając, że samowładna Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego służyła utrwalaniu systemu komunistycznego w Polsce,

wyróżniając postawę tych funkcjonariuszy i obywateli, którzy ponosząc wielkie ryzyko stanęli po stronie wolności i krzywdzonych obywateli

- kierując się zasadą sprawiedliwości społecznej wykluczającą tolerowanie i nagradzanie bezprawia, uchwała się, co następuje: (...)

Zatem jednoznaczną intencją ustawodawcy było obniżenie wysokości świadczeń funkcjonariuszy reżimowych, które to świadczenia nie mogły być nadal traktowane jako nagradzanie bezprawia uprawianego w rozległej sieci organów bezpieczeństwa państwa. Z uzasadnienia projektu ustawy wynika, że przywileje emerytalne związane z pracą w

aparacie bezpieczeństwa PRL nie zasługują na ochronę prawną przede wszystkim ze względu na powszechne poczucie naruszenia w tym zakresie zasady sprawiedliwości społecznej. Wynika też, że projekt ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) zakłada nadanie przepisom ww. ustawy brzmienia utrzymującego zasadę, że do okresów równoważnych ze służbą w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego czy innych służbach mundurowych zalicza okresy służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425), przy czym wymiar emerytury za te okresy (służby w organach bezpieczeństwa) wynosić ma 0,7% za każdy rok służby. Ustawodawca wskazał wreszcie, że określenie, które osoby i w jakich okresach, pełniły służbę w organach bezpieczeństwa PRL, dokonywałby Instytut Pamięci Narodowej na podstawie posiadanych akt osobowych byłych funkcjonariuszy.

Z rozważań Sądu Okręgowego wynika, że zakwalifikował Wyższą Szkołę (...) w L. jako instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa w strukturze Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jednak nie uznał okresu studiów w tej Szkole za okres służby ubezpieczonego w organach bezpieczeństwa państwa, ponieważ Szkoła nie została z mocy prawa rozwiązana z chwilą utworzenia UOP - tak jak tego wymagał art. 3 ustawy z 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 63, poz. 425 ze zm.) - lecz została zniesiona około 10 miesięcy wcześniej, na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1989 r. w sprawie zniesienia wyższych szkół oficerskich nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych. W ocenie Sądu Apelacyjnego taki przedstawiony tok myślowy wypacza intencję ustawodawcy i w istocie prowadzi do uhonorowania okresu, w którym funkcjonariusz - podejmując szkolenie w uczelni reżimowej - realizował cele polityczne obecnego wówczas systemu władzy. Powszechnie wiadomo, a wynika to także z ogólnodostępnej literatury, że Wyższa Szkoła (...) w L. była nakierowana na kształcenie tylko zasłużonych funkcjonariuszy, a jej ukończenie gwarantowało awans zawodowy, i tak też było w przypadku ubezpieczonego.

Dokonując wykładni art. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów nie należało pomijać okoliczności istnienia Instrukcji Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990 r. stanowiącej załącznik do decyzji sekretariatu Komisji Kwalifikacyjnej, wydanej w celu realizacji ustawy o Urzędzie Ochrony Państwa określającej byłych funkcjonariuszy SB podlegających zwolnieniu ze służby w UOP. Z treści Instrukcji wynika, że do byłych funkcjonariuszy SB podlegających zwolnieniu ze służby w UOP należało zaliczać zarówno kadre dydaktyczną jak i słuchaczy Wyższej Szkoły (...) w L..

Sąd Apelacyjny w Szczecinie rozstrzygając niniejszą sprawę prezentując konsekwentną oceną prawną i odwołuje się do wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa 390/13, oraz z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. III AUa 179/13, w myśl którego uczelnia Wyższa Szkoła (...) w L. została uznana za organ centralny SB MSW. Sąd Apelacyjny stoi bowiem nadal na stanowisku, że prawidłowa wykładnia art. 2 ustawy lustracyjnej dokonana w oparciu o cel towarzyszący ustawodawcy, jak i poczucie sprawiedliwości społecznej nakazuje przyjąć, że absolwenci Wyższej Szkoły (...) w L. byli funkcjonariuszami SB w rozumieniu art. 15b policyjnej ustawy emerytalnej.

W konsekwencji dokonanych ustaleń oraz przedstawionej oceny Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzekł co do istoty sprawy i zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I i oddalił odwołanie.

SSA Zofia Rybicka – Szkibieli SSA Jolanta Hawryszko del. SSO Beata Górka